

de Herrer's tidligere Gjæringer, hvorved det i to Samlinger tiſammen paa 18 Maanedes er lyſkedes af 31 Lønningslove at faae vedtaget 1, har ikke for mig været et Udtryk for dette Onſke. Den tredie Indvending, ſom er fremsat af Mindretallet, er hentet fra Hensynet til den nylig ſtedfundne Opløsning af Thinget, om hvilken det mener, at Folkethinget er blevet styrket derved, at Vælgerne ikke have givet Regjeringen Medhold, og at Regjeringen derved har lidt et Nederlag. Med Hensyn hertil kan jeg ikke Andet end udtale, at jeg ikke paa nogen mulig Maade ſer, at det kan ſiges, at de enkelte finantsielle Spørgsmaal virkelig have været Befolkningen forelagte. Efter min Opfattelse have de aldeles ikke været forelagte Befolkningen. Det Spørgsmaal, der har været forelagt Befolkningen, har været, om der har været det rette Forhold mellem Tiden for og Reſultatet af Thingets Arbejde, og i den Henseende ſynes jo den Udtalelse, ſom de ſelv have givet i Betænkningen om, at de nu ſikke ſnareſt mulig at tilendebringe Lønningsreviſionen, virkelig at være det allerbedſte Beviſ for, at deres Vælgere ikke have givet dem Medhold i, at 1 eller 2 ſærdig-gjorte Lønningslove af 31 ſtaa i et paſſende Forhold til Rigsdagens Arbejde. Men ſelv om diſe forſkjellige Spørgsmaal maatte være forelagte Vælgerne, tilſtaar jeg, at ſaa gjør det for mig ikke en Smule til Sagen, og jeg ſynes heller ikke, det gjør Noget til Sagen for nogenſomhelſt af de Herrer; thi naar man engang er bleven valgt til Rigsdagsmand, kan man iſølge Grundloven ikke være bunden ved nogenſomhelſt Forſkrift fra ſine Vælgere, men ene og alene ved ſin Overbeviſning. De Herrer kunne for Reſten efter min Opfattelse have, hvad Mening de ville med Hensyn til de Spørgsmaal, der have været forelagte ved Vælgerne, og de Herrer kunne være nok ſaa vrede paa Regjeringen, fordi den har foretaget Opløsningen, men det kan aldrig nogenſinde efter min Opfattelse fritage dem for den beſtemte Pligt, de have ligeoverfor det, at der ſkal bringes en Finantslov tilveie, for at Statsmaſſineriet kan komme i Orden, at viſe Imødekommen fra deres Side, ligesom denne viſes fra Landſthingets. Saa er der endelig en Betingeſe, ſom er gjort gjældende, og det er egentlig det, at Hovedgrunden ligger til, at de ikke have troet at kunne nærme ſig Landſthinget — den er fremsat i Betænkningen —; de have nemlig ment, at Fællesudvalgets Flertal ikke i tilſtrækkelig Grad har overveiet den politiſke Banſſelighed, ſom er tilſtede for et nypalgt Folkething ved at komme Flertallet imøde. Jeg kan nu for mit Vedkommende viſtig erkende, at det vilde have været en politiſt Banſſelighed, ja en politiſt Umulighed for dem at imødekomme en Fordring fra Landſthingets Side, ſom gik ud paa, at de ſkulde have taget Landſthingets Forſlag helt og holdent;

en ſaadan Fordring vilde have været en Ymngelſe for Folkethinget, og det er klart, at dette maatte have afviſt den; men denne Fordring er heller ikke ſtillet. Udvalgets Flertal har ikke forbrødt dette. Det foreliggende Forſlag fra Flertallet er ſaa imødekommende, at jeg ikke kan ſe, at ſelv om vi havde formaaet at mødes paa Halvveien, der i Virkeligheden derved vilde beredes med nogenſomhelſt Banſſelighed. Flertallet har havt en Formodning om, at de Herrer ſølte et viſt Tryk af Banſſelighederne, og det er netop den Omſtændighed, ſom har gjort, at Fællesudvalgets Flertal paa ſaa godt ſom alle Punkter er gaaet med ikke alene til Halvdelen, men langt ned under Halvdelen. Det er netop Hensynet dertil og ikke Andet, ſom har gjort, at Landſthinget og Fællesudvalgets Flertal er gaaet ſaa vidt, ſom det er. Men jeg kan ikke forſtaa, at de Herrer kunne have et ſaa ſkarpt Blik for de Banſſeligheder, ſom de tro, der ſtille ſig ligeoverfor dem, naar de ſaa ſamtidig ſynes at være ſuldstændig blinde for, at det ikke alene vilde være en politiſt Banſſelighed, men jeg tør ſige en politiſt Umulighed for Landſthinget at gaa ind paa deres Fordringer om, at Landſthinget nu ſkulde tage hele Folkethingſflertallets gamle Forſlag uforandret uden nogenſomhelſt Indrømmelſe fra detes Side. Det er efter min Mening en politiſt Umulighed for Landſthinget at gjøre dette, og vil altid vebblive at være det under en hvilkenſomhelſt Regjering, og under hvilken Stillelſe Folkethinget ſaa maatte have, ja ſelv om de Herrer kunde beſætte alle Pladſer i Folkethinget, vilde det være umuligt for Landſthinget at imødekomme en ſaadan Fordring. — Jeg har nu givet en Udfigt over de Betragtninger, ſom have været levende for Flertallet i Fællesudvalget, og jeg har imødegaaet de Indvendinger, ſom ere fremkomne fra Mindretallets Side og fra detes Udførere. Fællesudvalgets Flertal havde haabet og ventet, at dette imødekommende Forſlag ſkulde blive imødekommet og ſaa fra Mindretallets Side. Det er beſværre ikke ſket; Mindretallet i Udvalget har ikke nærmet ſig en eneſte Tomme og ikke gjort et eneſte Skridt fra det Standpunkt, ſom det indtog ved tidligere Forhandlinger her i Salen. Det kunde nu ganſte viſt og ſaa have været meget friſtende for Udvalgets Flertal at ſige: Saa tage vi alle vore Forſlag tilbage; naar de blive ſtaaende paa deres Standpunkt, ſaa vi og ſaa paa vort. Det vilde have været meget menneſkeligt, om man havde gjort det; en Del af Mindretallet havde jo givet Antydning af viſe Forſlag; man vilde ſaaledes i Dyrtdiſtillægſagen gaa indtil 3400 Kr.; men ikke engang diſe Forſlag have de opſtillet; og ſaa diſe antydede Forſlag have de taget ſuldstændig tilbage. Det vilde alſaa under diſe Forhold have været meget friſtende, om Flertallet havde gjort det Samme; men det har ikke villet gjøre det, fordi det har ment ikke at